

- Mă auzi? Stai așa, să mă duc într-o altă cameră, că nu te aud!

Eva își sorbi ultima gură de cafea, molfăi la repezeală restul de corn uscat rămas de la copii și o zbughi la școală de parcă ar fi fost urmărită de un dinozaur flămând.

- Să nu uit s-o sun pe Alexandra, își spuse cu glas tare ca și cum cuvintele ar fi prins viață și s-ar fi notat singure în agenda telefonică. Ultima dată o sunase din mașină, când reușise să meargă în puținele dați la magazin fără copii. Alexandra era acea prietenă la care îi fugea mintea de fiecare dată când avea un moment de libertate supremă pentru că era prietena ei cea mai bună și singura care reușea în tumultul vieții să se oprească din când în când, să ia o pauză și să-și ofere timp doar pentru ea.

Alexandra reprezenta un model de femeie care reușea pe de o parte să se dedice vieții de familie ca o mamă și o soție iubitoare, meseriei ca o super profesionistă, iar pe de altă parte, reușea să pună pauză și să-și premieze eforturile cu o ieșire la mani – pedi, cu un masaj, cu o cafea în oraș sau cu o sesiune de shopping în mall. Totul părea atât de natural, încât pe Eva o încuraja de fiecare dată să facă și ea la fel, iar conectarea cu Alexandra la telefon o ajuta să-și amintească să nu se uite în amalgamul de responsabilități cotidiene.

Eva avea nevoie de o autoritate să-i confirme că e absolut normal să plece singură la magazin, că nu e o mamă rea, ci doar o mamă care are nevoie să-și încarce bateriile. Iar Alexandra reprezenta această autoritate.

De data asta, însă, Eva o găsisse în mijlocul unei crize. Era singură acasă cu copiii, Mihai era plecat, iar ea tocmai îi găsisse niște documente care-i confirmau că soțul ei își căuta un loc de muncă în altă țară, fără să-i fi spus nimic. Pe ascuns. Se simțea trădată și abandonată, era tristă și dezamăgită.

Ceea ce ar fi trebuit să fie o discuție rapidă de câteva minute, s-a transformat într-o sesiune de ascultare activă a prietenei care avea nevoie mai mult ca oricând să spună orice și să scoată toată frustrarea afară.

- Mi-a ascuns asta, înțelegi? Nici nu știu de când timp își caută serviciu fără să-mi spună. M-a mințit în față, vrea să plece de lângă mine și nu spune nimic! Ce încredere să mai am în el? Azi dimineață a fost haos la noi! Cel mic se acomodează foarte greu la grădiniță, cu toate că l-am pregătit, i-am citit, i-am povestit, i-am zis de frate-su. Nimic, tot urlă și plânge în fiecare dimineață. Iar Mihai nu știe cum să-l ia, să-i vorbească frumos. Apoi ne certăm ba că e vina mea, că nu-i pregătesc din timp, ba că pierd vremea în loc să stau să le cânt în strună. Nici nu știu ce vrea, de fapt, de la mine. În schimb, lui îi ia 30 de minute să se spele și să se îmbrace, pentru că el nu poate pleca oricum din casă. Trebuie să se aranjeze, stă la baie mai mult decât mine, în loc să-și ia timp să stea și cu ei, și cu mine... Iar cel mare... Ce crezi că s-a apucat cel mare să facă?

Eva se blocă la rând la semafor. *Oare vrea să-i răspund, ghicind răspunsul corect, sau e doar o întrebare retorică?* Alesese să tacă. Alexandra era prea înverșunată să spună totul, nu părea că vrea să fie întreruptă.

- A început să plângă! veni și răspunsul Alexandrei la propria ei întrebare. Că dacă tot plânge toată lumea, el de ce n-ar plânge? Acum, imaginează-ți numai cum e la noi dimineața, doi plâng și ceilalți doi se ceartă ca proștii! Crede-mă, Eva, că abia aștept să plece toți de-acasă, să rămân singură, să-mi plâng singurătatea, neputința și oboseala în timp ce trebuie să-mi aduc aminte parola de la calculator ca să intru la întâlnirea cu colegii de la ora nouă. Când se face liniște în casă, simt că l-am prins pe Dumnezeu de-un picior. Sunt atât de bucuroasă că am și eu câteva ore pentru mine! Mă simt rău că reacționez așa, dar mă simt și bine că am orele astea!

Eva o ascultă așa cum ascuți o furtună dezlănțuită de nicăieri și care se liniștește după câteva minute de tunete, fulgere și ploaie cu stropi mari în geam. De îți vine să ieși în picioarele goale afară, să simți pământul ud și iarba mustind de apă printre degete, să îți se facă răcoare, o răcoare plăcută care să-ți mângâie părul, fața și pielea, iar vântul să-ți îngâne cuvinte de încurajare și încredere.

- Mă simt mai bine acum, i-a spus la final Alexandra. Nu știu cât mai reușeam să le țin pe toate-n mine...

- Dar eu nu înțeleg, de ce nu mă suni când te simți așa rău? Sună-mă, te rog! Prietenul este prieten în momentele bune, dar mai ales în momentele grele. Trecem mai ușor prin furtuna asta împreună, crede-mă! Eu când sunt nervoasă mă apuc de mâncat de nervi, nici la serviciu nu mă mai pot concentra, mă supără și copiii, chiar dacă ei nu au absolut nici o vină în toată povestea asta. Când nu sunt bine cu mine iese prost, de cele mai multe ori. De aia e bine să ne sunăm în astfel de momente. Tot timpul ajută mai mult decât să stai și să suferi în singurătate. Sună-mă oricând!

Avusese un ton imperativ.

- Ai dreptate! Nici n-am avut timp, să mă crezi, te rog! Dar e adevărat că intru, așa, ca într-o tornadă și parcă nu mai gândesc normal. Intru în faza în care trebuie să știu tot ce mișcă în jurul meu, totul trebuie să fie cum vreau eu, poate chiar controlez prea mult, încheie Alexandra pe un ton mai relaxat.

- Cred că toate mamele ajung la un moment dat, fără să vrea neaparat, să controleze tot ce se întâmplă în jur pentru a-și simți copiii în siguranță, completă Eva pe același ton. Dar, chiar și așa, tot trebuie să mă suni. Măcar pentru o părere din afară. Vrei să îți-o spun? Numai dacă vrei...

- Da, sigur, chiar vreau!

- Din toată povestea descrisă de tine, pe care, de altfel, o cunosc destul de bine... Nu știu dacă tu îți dai seama, dar ai mai trecut prin ea.

- Da, clar, simt că sunt într-o buclă în care mă învârt neconținut și nu pot să ies...

- Dar poate tocmai asta e ieșirea, momentul acesta de a nu mai face din nou același lucru pe care îl faci întotdeauna în astfel de situații: să te enervezi, să-l aștepți ca să te certți cu el și să-i reproșezi că te-a mințit. Poate că Mihai nu ți-a spus că vrea să plece în altă țară pentru că se temeă că-l vei judeca, că nu vei fi de acord cu ceea ce își dorește sau poate vrea doar să își testeze cunoștințele și abilitățile căpătate până acum. Poate e o formă de a se verifica ce poate, ce știe, dacă este apreciat și confirmat pe meseria lui de cineva

superior a ceea ce a experimentat până acum. Voi aveți, oricum, mereu discuții pe tema meseriei lui, despre cum ar trebui să facă alte lucruri decât ceea ce face acum și îi spui că ești nemulțumită de job-ul lui. Poate nici nu vrea să plece cu adevărat. Încearcă să schimbi perspectiva! Mihai te iubește, ai încredere în el! Dar acum are nevoie de susținere și încredere că va reuși. Încredere care trebuie să vină de la tine. Că tu ești baza lui. Un copil care minte sau ascunde voit ceva nu e pentru că e rău sau că vrea să facă rău, ci îi este teamă că odată ce va spune adevărul ceva rău i se poate întâmpla.

Așa se încheiase ultima lor discuție.

- Da, chiar trebuie s-o sun pe Alexandra după ce ajung acasă, își mai spusese Eva o dată, în timp ce parcă mașina în fața școlii și plecă să-și recupereze copiii.

Curtea școlii era împânzită de părinți, bunici și șoferi care așteptau să se sune de ieșire. Eva se îndreptă spre locul cunoscut de întâlnire, stabilit de comun acord cu copiii. Lângă ea, un tată vorbea la telefon cu cineva de la birou. Un altul era preocupat de mașina pe care o avea în service. În spate, două mame dezbatteau temele copiilor, iar o bunică ținea în mână o pungă de covrigi.

Oare și ei împart aceleași probleme acasă? Și ei sunt preocupați de soția extenuată de multitudinea de roluri prin care încearcă să răzbată, de soțul obosit care muncește pentru starea de bine a familiei, de copiii cu probleme de acomodare, note bune, concentrare și răbdare?

Și ei suferă la fel ca mine sau ca Alexandra? Ori situația lor e mai blândă, mai roz și mai relaxantă? Copiii lor s-au acomodat mai ușor la grădiniță sau tot plângând i-au lăsat, în timp ce sufletul le era zdrobit așa cum era al meu, nu mai demult de anul trecut?

O luă cu tremurat pe șira spinării, amintindu-și zilele în care copiii plâneau, de când se trezeau până îi lăsa la grădiniță, de timpul care niciodată nu era suficient de a-i trezi, de a-i îmbrăca, de a-i spăla, de a le pregăti micul dejun, de a-i încălța și de a ieși din casă, totul contra cronometru, cu lacrimile de crocodil pe obraz și nervii scurgându-se printre dinți.

Și apoi, drumul către destinație, care ar fi putut concura și garantat ar fi câștigat degajat în fața Drumului Patimilor și sprijinitul pereților, până când glasul acela de copil supărat, dar fără de care viața nu ar mai avea sens, se liniștea.

Și numai dacă ar fi putut să se oprească un moment, să primească în viața ei toate experiențele așa cum vin, să se convingă că tot ceea ce se întâmplă e o cărămidă în plus pe drumul către maturitatea emoțională. Inclusiv atunci când copiii plâng și atunci când nu ascultă și le repetă de mii de ori același lucru. Toate sunt momente care îi invită pe părinți să-și schimbe perspectiva și să găsească metoda potrivită de ascultare și educare.

Acum, iată-i, veseli și fericiți, ba nerăbdători să intre la ore, ba abia așteptând să se întoarcă acasă:

- Mamiii!! îi săriră în brațe Evei.

- Ce faceți, mățelor?

- Bineeee, putem lua un dulce acasă?

- Puteti! Dar înainte, un pupic și-o îmbrățișare!

Eva îi luă pe amândoi în brațe, sfărâmând în iubire orice amintire de îndoială și nesiguranță. Corpul începu să i se relaxeze, picioarele să i se înmoaie, iar chipul să i se însenineze. Traversară parcare și deschise portierele.

- Am auzit că azi ați învățat cum să vă urcați într-un copac!

- Nuuu, mamiii, azi am colorat, răspunse Sonia.

- Oooo, cred că informatorul meu a încurcat personajele. Probabil era vorba despre Victor.

- Eu știu cum să urc într-un copac, nu trebuie să merg la școală pentru asta!

- Atunci, nu știu ce s-a întâmplat, am primit informații eronate. Tu ce-ai făcut la școală azi?

- Of, iar?

- Iar, ce?

- Iar mă întrebi?

- Păi, când te-am mai întrebat?

- Ieri, alaltăieri... în fiecare zi.

- Și niciodată nu răspunzi!

- Că n-am chef, sunt obosit.

- Las că-ți povestesc eu, mami! se băgă Sonia în vorbă. Și oricum, l-am văzut în curtea școlii pe Victor, pot să-ți spun ce a făcut.

- Fiecare vorbește pentru el, Sonia, da? Dacă nu vrea să spună, nu trebuie să spună. O să fiu aici când se va decide să povestească. Da, Victor?

- Îhâm... Știi ce? Am o idee. Mai bine vii cu mine de-acum înainte la școală, stai în spate, într-o bancă, și vezi exact ce se întâmplă. O să știi mereu ce fac și n-o să mă mai întrebi nimic.

Drumul spre casă nu dura mai mult de 15 minute. Se mutaseră special aproape de școală ca să nu fie nevoie să meargă prea mult cu mașina, să nu piardă timpul în trafic și să nu fie obositor pentru copii. Să aibă mai mult timp de petrecut împreună, să se joace. Din același motiv, Eva își mutase serviciul acasă. Inițial păruse o alegere personală, însă ușor – ușor începuse să realizeze că tot acest timp pe care își imaginase că îl va avea la dispoziție pentru ea, copii și proiecte personale, devenise aproape în totalitate al altora și mai puțin al ei.

Purta în inimă o luptă interioară între mama care avea nevoie să petreacă timp cu copiii și femeia angajată care avea nevoie și de ea.

- Mami, care este cea mai rapidă mașină din lume?

- ...Ăăă, nu știu, iubirea mea, trebuie să-l întrebi pe tati, răspunse creierul mecanic, rupt din povestea nevoilor personale.

- De ce?

- Păi, de obicei, tații știu treburile astea.

- De ce?

- ...Ăăă...

- Și tu mergi cu mașina, poate că ar trebui să știi și tu.

- Da, dar uite, e un lucru care pe mine nu mă interesează.

- Iar pe tati îl interesează?

- Bună întrebare, probabil că nici pe tati nu-l interesează. Cel mai bine, dacă vrei să știi, când ajungem acasă căutăm pe internet informații despre cea mai rapidă mașină din lume. Ce zici?

- Daaa! Așa o să știi și tu data viitoare când te întreb.

- Păi, nu mă mai întrebi, că și tu o să știi.

- Uneori copiii mai uită, iar părinții îi ajută să-și amintească.

- Dacă o să-ți placă așa de mult mașina, sigur o să ții minte cum se numește! Lucrurile care ne plac tare mult se rețin mai ușor, cum ar fi o carte citită, o experiență trăită sau o persoană nou întâlnită.

- Eu mi-o amintesc pe Doamna Angi, interveni Sonia. Pe ea sigur n-am s-o uit, este educatoarea mea preferată. Și n-am să uit nici acadelele alea roz, de-acasă.

Eva se scufundă în gânduri, într-un efort de a-și aminti ce lucruri dragi luase cu ea din copilărie. De primii ei 5 ani de viață știa numai din poveștile părinților, amintiri împachetate în emoții pe care inocența copilului nu le uită. Își amintea de nopțile în care nu putea să adoarmă de grijă, dar și de bucuria de a-l auzi pe tatăl ei venind din delegație, aducând cu el punguțe mici cu bomboane colorate, dulci ca o vată de zahăr pe băț. Îi apăru în minte imaginea mamei, tânără și frumoasă, îmbrăcată într-o rochie mov ale cărei falduri dansau în briza verii când venea de la serviciu. Era obosită, dar atât de frumoasă, încât de-atunci și-a dorit să fie ocupată, obosită și frumoasă ca mama. I se părea în mintea ei de copil că aceste lucruri depind unele de altele: mama ei mereu obosită și mereu frumoasă! Mama ei mereu preocupată de casă, masă și serviciu, dar frumoasă. Mama ei mereu îngrijorată de soțul care pleca în delegații noaptea, fără să știe când se întoarce, dar frumoasă. Mama ei muncitoare și invidiată de colegele ei de serviciu, dar frumoasă. Mama ei care dormea puțin, muncea mult, dar era totuși frumoasă. Așa și-a dorit să fie, ca mama ei, o doamnă muncitoare și frumoasă.

- Mami? Maaamii, ne jucăm? îi rupseră copiii filmul.

Erau deja acasă, dar Eva nu reușea să-și amintească exact momentul în care ajunseră.

- Mai am ceva de terminat pentru birou, iar voi, în timpul acesta, știți ce aveți de făcut. Tu

te odihnești puțin, iar tu, Victor, îți faci temele. Iar, apoi, promit că ne jucăm cu toții.

- Eu nu vreau să dorm.
- Iar eu nu am teme.
- Deci, ne jucăm direct.
- Că ai promis.

Eva și-ar fi dat ochii peste cap, dar știa că limbajul non-verbal contează cel mai mult într-o comunicare asertivă, așa că își reprimă instinctul. Zâmbi cald, respiră profund, luă aer în piept și spuse blând:

- Mami mai are ceva de terminat pentru birou, iar voi o să vă duceți la voi în cameră, să vă odihniți. Nu trebuie să dormiți, dar citiți ceva, iar Sonia poate să deseneze sau să se joace cu jucăriile ei. Puteți face un puzzle, orice vreți la voi în cameră.
- Am putea să vedem un film sau să ne jucăm pe tabletă.
- Ați putea într-o lume în care ecranele nu vă strică ochii și nu vă distrug neuronii, cei care vă ajută să învățați la școală. Încă nu s-a inventat lumea aceasta, așa că până atunci, mergeți la voi în cameră și faceți ce am vorbit. După aia, mai vedem.
- Eu nu vreau!
- Nici eu!
- Nu înțeleg... Dacă tu stai pe calculator, noi de ce nu putem sta?
- Pentru că am explicat deja de ce. Și nu mai vreau alte discuții pe tema asta!
- Ce mamă rea ești!

Eva se uită la ei, făcând o față tristă.

- Sunt rea, așa spuneți voi? Că nu vă dau tableta ca să vă strice ochii și capul? Că vă fac mâncare bună și sănătoasă? Că vă iubesc și aș face orice pentru voi?
- Bine, nu ești rea! Am spus și noi așa, la supărare! Toate mamele sunt bune, iar tu ești și mai bună!
- Bine, hai, 30 de minute în cameră, faceți ce vreți, după aia primiți tableta 15 minute.
- 20!
- Și-un film!
- Cu popcorn!
- Daaa!

Negocierea este întreruptă de telefonul Evei, care începu să vibreze nervos pe masă. Ochii fixară ecranul, tremurând:

- Mergem în camerele voastre și vedem după! Bună ziua, continuă ea, răspunzând la telefon. Da, v-am recunoscut! O secundă, să-mi notez...

Eva le face semn copiilor să plece, ei îi fac semn că înainte ar mânca ceva. Ia o

agendă și începe să noteze:

- Da, o să vorbesc cu colegul meu de la tehnic, să văd exact de ce nu vă merge.

Le arată ușa camerelor, arătând cu mâinile că vor mânca după.

- Mai bine ne uităm la televizor până termini tu, îi șoptesc ei zâmbind cu substrat.

Victor deschide televizorul:

- Lasă aici! strigă Sonia.

- Mie nu-mi place ăsta! protestează Victor.

Eva pocnește din degete și-și duce arătătorul la buze.

- Ok! îi confirmă copiii.

- Victor, lasă aici! strigă Sonia.

- Stai să vedem, că poate dincolo e filmul nostru preferat!

- Tu știi să faci popcorn?

- Știu, vrei să facem?

Eva îi fixează cu ochii în timp ce se îndreaptă spre baie, ca să-și poată continua discuția liniștită:

- Puteți repeta, vă rog?

Le aruncă o ultimă privire copiilor, înainte să închidă ușa după ea. Îi zări trimițându-i bezele cu buzele țuguiate, șoptindu-i:

- Nu te mai supăra, suntem bine.

- Am înțeles, da, mi-am notat tot, voi verifica cu colegul meu și revin. În câteva minute, sigur, înțeleg că e urgent.

Eva închise discuția și formă un număr. Puse telefonul pe *speaker*, se așeză comod între mașina de spălat și coșul de rufe și strigă s-o audă copiii:

- Victor, îmi faci o cafea, te rog? Că sunt prinsă într-o discuție... A, bună, Cristi. M-a sunat domnul Ilie, are o problemă...

- Da, mami, acum ți-o fac, apare un cap de băiețel în ușa de la baie. Vezi că noi ne-am pus un film, ca să stai să-ți termini și tu treaba liniștită.

- Cristi, ești? Așa, deci cum spuneam... Stai o secundă, că am un copil aici. Victor, ascultă-mă, te rog. Mami are niște treabă la birou, care e foarte urgentă. Vă rog eu mult, faceți liniște și comportați-vă ca și cum aș fi lângă voi, da? Mami vă iubește mult și am încredere că o să respectați ce vă rog.

Eva îl pupă de la distanță, sigilând pactul, și se întoarce la discuția telefonică.

- Sonia, se aude câteva secunde mai târziu de după ușa închisă în fața ei, mami are treabă la birou și ne roagă să n-o deranjăm. Eu îi fac o cafea, iar tu pune un film. Fac și popcorn, cred că o să dureze ceva până o să vină să se joace cu noi.

Din locul ei tare, dar confortabil, gândurile începură s-o lovească din toate direcțiile, precum o mitralieră împușcând mii de inamici invizibili. Cuvintele lui Victor o prinseră din urmă, îi intrară prin urechi, coborâră pe gât și i se cuibăriră în inimă. Nu știa ce să facă ca să fie bine. Ar fi vrut să lase totul baltă și să se joace cu ei. Ar fi vrut să-i lase să vadă filmul și să se joace după aia. Îi plăcea job-ul ei, chiar lucrând pe jos, în baie. Îi dădea senzația că toată școala de până acum nu fusese în zadar. Avea o satisfacție profesională și o împlinire interioară.

Nu voia să fie doar mamă pentru tot restul vieții ei, dar pentru timpul pe care-l petrece cu copiii, și-ar dori să fie o mamă bună, relaxată și implicată. Își amintea de zilele în care mergea la birou, iar seara își lua copiii de la grădiniță și abia aștepta să-i vadă, să-i pupăcească și să se joace cu ei. Și dorul avea rolul lui! Acum, toate zilele erau la fel. Abia îi ducea la școală, că îi și lua înapoi la prânz, apoi stătea cu ei, le dădea de mâncare, se jucau, făceau teme. Unde mai intra și timpul ei?

Eva rămăsese pe gânduri, cu capul sprijinit într-o mână. Decizia pe care o luase ar fi trebuit s-o ajute, nu s-o încurce. De multe ori, se simțea prinsă în capcana de a considera schimbările din jur ca fiind în detrimentul ei. De fapt, întâmplările erau întâmplări, nu aveau voință proprie. Ea era cea care le dădea sens și un anumit înțeles. Și dacă nu le considera potrivite, simțea că nu îi făceau bine, era suficient să schimbe abordarea în funcție de propriile dorințe și așteptări.

- Dacă această decizie a fost luată spre binele nostru, atunci hai s-o privim în această lumină! își spuse, gesticulând în aer cu mâna. Acum, avem mai mult timp să stăm împreună, să ne jucăm, să ne organizăm mai bine. Să nu uităm nevoia nimănui: nici cea de a face mâncare, nici cea de a sta împreună, nici de a ne uita la televizor sau de a sta cu noi, singuri. Fii împăcată cu tine și nu te mai îndoii de propriile tale gânduri!

- *Cu o singură condiție: să nu uiți că ai promis că te joci cu ei!* îi spuse conștiința.

Iar ea zâmbi cu înțeles, sprijinindu-se într-un morman de haine murdare.

- Poftim, mami, cafeaua! intră Victor pe ușă vesel.

- Ooo, la fix ai venit!

Eva își apropie nasul, adulmecând mirosul de cafea proaspăt făcută, și-și lipi buzele în licoarea cea iubită.

- Victor! E receee!!!

- Păi, nu mi-ai spus că o vrei caldă!

- Cafeaua doar caldă se bea!

- Ba nu! În Grecia, anul trecut, ai băut cafea cu gheață!

- Bine, ai dreptate, dar era vară. Acum nu e. Te rog, îmi faci alta?

- Începe filmul, te duci tu și ți-o faci cum vrei! Paaa! îi strigă copilul, ajungând dintr-o singură săritură direct pe canapea, în fața televizorului deschis la film.

Eva rămase cu ceașca de cafea rece în mână, admirându-i capacitatea de a ști exact ce vrea și de a prioritiza ceea ce este cu adevărat important pentru el.

Acum, eu contez! Fiecare e responsabil pentru fericirea și nevoile lui! i-a spus cu alte cuvinte copilul de 8 ani. Un lucru atât de simplu, pe care ea abia îl învăța, la 38.

Telefonul începu să tremure pe gresie, ca și cum cineva îl anunțase că era un moment bun să fie întreruptă:

- Da? Ai rezolvat? Perfect!

Se ridică și se îndreptă spre bucătărie. Își făcu o cafea, iar un miros dulce de relaxare cuprinse toată încăperea. Eva se liniști dintr-odată, ca și cum tocmai se teleportase pe un tărâm de basm.

Era mică și în cameră apăruseră primele raze de soare, semn că se apropia dimineața. Adormise greu în noaptea aceea. Două voci discutau în contradictoriu, vorbeau tare și păreau că nu ajung la nicio înțelegere. Târziu, în noapte, reușise să adoarmă. În dimineața aceea, însă, simți mâna tatălui ei mângâind-o pe păr, iar zâmbetul lui îi lumină privirea. În casă era liniște, o liniște pe care o aștepta ca pe cel mai frumos dar de Crăciun și care o făcea cu adevărat fericită. Totul în jur mirosea a cafea proaspăt făcută de mama, miros care i-a rămas până în ziua de azi ca mesager al stării de bine și a liniștii în casă.

Sorbi cu poftă din băutura cu gust de fericire pe care o avea în mână, iar lucrurile începuseră să prindă culoare. Copiii se uitau la o comedie, iar ea se întoarse în baie, se așeză în locul ei călduț, plin cu haine murdare, respirând pace.

Închise ochii pentru o secundă, sorbi din cafea și-l sună înapoi pe client:

- Bună ziua, da, s-a rezolvat. Puteți verifica acum?

În timp ce dincolo de ușă două voci se întrebau:

- Oare de ce-o lucra mama din baie?